

jako útulná vánoční chaloupka, slavnostní Vánoce u moře, Vánoce ve staré Anglii. Byla to pastva pro oči i pro ducha a všechno to na celé dva týdny bez placení patřilo Amy. Dva týdny, které nejspíš ve svém uspěchaném životě už nikdy znovu nezíská, stačí jen pomyslet na spoustu lidí v její rodině, kteří na ni spoléhají v každé maličkosti. Dva týdny, kdy bude mít všechnu tu pohádkovou krásu kolem sebe, aby mohla tvořit – malovat obrazy plné krásy, která se soustředí v její hlavě, a prožít tvůrčí život, o němž kdysi snila. A být někým jiným než matkou, rozvedenou manželkou, dcerou a úřednicí. Aby mohla být pouze *sama sebou*. Tedy až na psa. Ale její fenka Duchess je stará, slepá a téměř hluchá. Celé dny prospí. Takže ano, *sama sebou*, poprvé za dlouhá léta.

Julie věděla, jak je to pro Amy důležité, a proto jí pomohla uskutečnit její plán. Tento luxusní dům vlastnila Juliina rodina, tudíž mohla zatahnout za všechny potřebné provázky, aby tenhle zázrak spadl Amy přímo do klína.

Takže není možné, aby v kuchyni stál nějaký chlap.

A možná že ještě důležitější bylo, že Amy nebyla schopná ho nijak dostat pryč, zvláště když měla na sobě pouze župan, tlustý a měkoučký jak ovčí rouno, a vlasy schované pod ručníkem. Když už jsme u toho, pokud ten ručník v dalších pěti minutách nesundá a nenatře si vlasy nějakým přípravkem, zkroutí se jí a zkuďrnatí, a to ona nechtěla. Rozhodla se totiž, že během svého dvoutýdenního úniku bude žít jako bohémka (více pružnosti, méně spodního prádla).

Založila paže na prsou a pronesla co nejautoritativnějším tónem (aby řekla pravdu, tenhle tón v poslední době fungoval v její rodině stále méně a méně, ale nic jiného tu neměla). „Já odsud neodejdu.“

Muž, jehož jméno dosud neznala, si vzal jedno jablko, které *ona* přinesla, a prohlásil vzhledem k okolnostem až příliš klidně: „Já taky ne.“

Kde se mohla stát tak hrozná chyba? Když Amy poprvé vešla do kuchyně a spatřila tam toho vysokého, štíhlého muže v šortkách a tričku s obráceně nasazenou kšiltovkou, lekla se tak, že vykřikla. On se také lekl a v první chvíli vyjekl, jako by ho někdo štípl, a upustil chleba, který držel v ruce. „Ach ne,“ vzdychl a díval se na něj na zem.

Právě ten sendvič ji zarazil a zbrzdil, aby nesáhla po noži. Neuměla si představit, že by si člověk, který by ji chtěl zavraždit nebo vykrást tento dům, udělal čas a namazal si sendvič. A už určitě by se neshýbl, aby ten binec uklidil. Domnívala se, že to bude nejspíš údržbář. Ale než se na to mohla zeptat, on sám se domníval, že ona je tady hospodyně.

„Prosím?“

„Dobrá,“ řekl a zjevně se tím omlouval.

Amy si v této chvíli vzpomněla na svého exmanžela Ryana, který jí doporučoval, aby si vzala s sebou zbraň. „Musíš se přece chránit,“ prohlásil a popotáhl si kalhoty. „Kdybych jel s tebou, mohl bych tě chránit já...“

„V žádném případě,“ ozvala se a vrhla na něj postranní pohled. „A víš moc dobře, jak nesnáším zbraně.“

„To je právě s tebou ten problém, Amy. Ty házíš všechny střelné zbraně do jedné kategorie...“

„Sbohem, Ryane,“ rozloučila se s ním Amy. To byla výhoda toho, že jí bylo dvaapadesát, procházela menopauzou a byla rozvedená – proto se necítila zdaleka tak nucená zůstat a dát mužům šanci projevit svou převahu, jako když byla mladší. Ve chvíli, kdy Ryan začal mluvit nesmyslně, vyrazila od něj pryč.